

mistænkt for Brandstiftelse, og paavirktes saaledes af Dommeren, at han afgiver 8 forskelligartede Forklaringer, efterhaanden som Tiden skrider frem. Han forklarer nemlig akkurat, saaledes som Dommeren ønsker, der skal forklares. Men ikke blot han arresteres. Ogsaa hans Hustru arresteres. Denne Familie har 4 Børn, det yngste er $\frac{1}{4}$ Aar, det ældste, en Datter, er 13 Aar. De to mellemste Børn sendes i Pleje, den ældste Datter, den 13-aarige Pige sættes i Arrest og indsættes i Enecelle. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at det nu er konstateret, at denne Husmand er uskyldig. Her drages altsaa ikke blot denne uskyldige Mand ind i Arresten og dømmes, ogsaa hans Hustru, ja hans 13-aarige Datter. De Herrere ville vide, at Statistikkerne have oplyst os om, at de allerfleste Forbrydere ere komne ind paa Forbryderbanen i Barndoms- og Ungdomsaarene, og at Fængselslivet virker sløvende og demoraliserende. Her kastes et 13-aarigt Pigebarn i Enecelle, fordi hendes Fader intet har gjort. Det lille bitte Barn paa $\frac{1}{4}$ Aar sættes i Pleje i Nørresundby. To Gange om Dagen bringes det til Moderen, som sidder arresteret. Der tales ofte i Agitationen om dem, der ville tage Børnene fra Forældrene. Her har vort officielle System taget dette Barn fra sin Moder, skønt Moderen var fuldstændig uskyldig. Barnet kan ikke taale at være borte fra Moderen. Det er ikke nok for dette lille Barn 2 Gange om Dagen at bæres ind i Arresten for at faa Die, og Barnet dør. Saa er vor Retssystem saa humant, at det løslader Moderen, for at hun kan besøge Begravelsen. Denne Husmandskone køber saa en lille Kiste, lægger Barnet deri og vandrer den lange, tunge Vej ud til sin Hjemstavn for at faa Barnet begravet. I 3 Uger faar hun Ro for at sørge i Stilhed, saa hentes hun atter ind i Arresten. Et Blad i Aalborg, der redigeres af en højtæret Kollega her i Salen, fremdrog allerede den Gang en Række Tegn paa, at denne Sag umulig kunde hænge sammen, som Herredsfoged Andersen vilde, at den skulde hænge sammen, men der blev ikke taget Hensyn dertil. Senere har dette Blad vedblevet at drage Moment efter Moment frem, der talte for Poul Madsens Uskyldighed. Saa for nogen Tid siden erfarer Bladet, at en Karl, Jørgen Jensen, er bleven arresteret som Vagabond og henleder atter Opmærksomheden paa ham, thi det er nemlig den Mand, som Poul Madsen har angivet som den, han troede var den sande Brandstifter. Det ser ikke ud

til, at Herredsfogden vil gøre stort ud af denne Sag, men dette Blads Redaktør bliver ved at holde Sagen frem og vedbliver med at henvende sig til Herredsfogden. Herredsfogden har øjensynlig været i en højst pinlig Situation, thi der er meget, der tyder paa, at Jørgen Jensen under et Forhør vil bekende, at han er den sande Brandstifter. Man tænke sig den Samvittighedsqual, denne Dommer maa have været i. Han ved, at bekendt Jørgen Jensen, er det dermed slaaet fast, at hans Dom er uretfærdig. Han føler sig imidlertid under den offentlige Menings, den socialdemokratiske Presses Kontrol, han tør ikke andet end udspørge Jørgen Jensen om Branden, thi han ved, at i det Øjeblik Jørgen Jensen kommer paa fri Fod, vil den socialdemokratiske Presse være der. Jørgen Jensen bekender, og det er altsaa nu konstateret, at hele denne Retssag hviler paa Uretfærdighed.

Jeg skal nævne den Sag, som i det sidste halve Aar har beskæftiget Offentligheden her i Danmark i en overordentlig høj Grad, nemlig Alma Bondesens Sag. Mine ærede Kolleger her i Salen ville maaske mene, at denne Sag er afsluttet. Jeg er dog ikke ganske sikker herpaa. Det er et Par Maaneder siden, at Højesteretsdommen faldt, og jeg og mange med mig have i den Tid ventet paa at høre et eller andet fra Justitsministeriet. Vi tro ikke, at denne Sag er afsluttet eller bør være afsluttet. Højesteret har frikendt Alma Bondesen, tilkendt hende en nogenlunde passende Erstatning, men tillige slaaet fast, at hun er dømt fra en af Assessor Einsen indført urigtig Protokolltilførsel. Kan dette nu gaa hen saadan uden videre? Kan en Dommer saadan uden videre dømme et Menneske paa en Protokolltilførsel, som er urigtig, som skyldes ham selv og ikke den sigtede? Vi have jo en Straffelov, og jeg skal villig indrømme, at denne Straffelov, navnlig det Kapitel, som handler om Embedsmænds Forseelser og Forbrydelser, er meget elastisk affattet, men alligevel forekommer det mig, at der er Paragraffer deri, som det kunde være rigtigt at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa. Vor Straffelovs § 123 lyder saaledes: „Gør en Dommer sig i sin Dommervirksomhed forsætlig skyldig i nogen Uretfærdighed, straffes han med Embedsfortabelse og med Strafarbejde indtil 10 Aar eller under formildende Omstændigheder Fængsel, ikke under 1 Aar.“ Nu kan man sige, at denne Paragraf forlanger, for at Justitsministe-